מט.ז. ד) ומט. ע"שז.

הגהות הב"ח

(h) גמ' רשות אחת משתמשת לשתי וכו' נ'

רשויות משתמשות לרשות: (ב) רש"י ד"ה

לרב ששת וכו׳ חמשה

לוכ פפון יכן המפיט בחצר: (ג) תום' ד"ה רשות וכו' בפי' ליתה לההיא כללה:

(מ) גמ'

בתים. כדתניא חמשה שגיבו עירובז כו׳. וומשה שגיבו פיודבן כו. עד כאן לא אמרי בית הילל דהוי עירוב אלא בשני כלים בבית אחת. בשני כלים בבית אחת, דבית אחת מצרפן אבל בשני בתים דברי הכל ואינוז עירוב. ואמרינז לר׳ יהוד' קשיא דדחי שנתנה האמצעית בעירוב בזו ובזו, אמאי כיון שעירבה האמצעית בהדי חדא מן החיצונות הויא להו תרוייהו חדא רשותא כי הדרא מערבא בהדי אידך שליחותא קא עבדא. ולרב ששת נמי קשיא כיון שחלקה ונתנוהו בשני בתים מכל מקום הוויין להו כשני בתים. ניהוי עירב דאסרי אהדדי. ופרקינן לרב יהודה לא קשיא כגון דמערבא . (ב)אמצעית בהדי חיצונה (ב) אמצעית בהודי היצונה ולא אזלא הא חיצונה בהדה גלאי דעתא דבהדי לחודה היא אמצעית דניחא לה לערובי. אבל בהדי אידך חיצונה לא, לא אמרינז לפיכך לא אמרינן שליחותא קא עבדא. לרכ ששת נמי לא קשיא אם באו הללו שלשה אמות של זה בתוך שלשה של זה מותרין החיצונין והקילו עליהן משום דאוושא דיורין כמו שאמרנו, נחמיר עליהן כמו שחמשה ששרויין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב כולם אסורין שיהו גם אילו אסורין, אם חשבנום כחצר אחת להקל נחשבם כחצר אחת להחמיר. אמר רב יהודה אמר רב זו דברי שמעון. כי שתים החיצונות אסורות. אבל חכמים אומרים רשות אחת משתמש עם שתי

רשויות, ואין שתי רשויות

מסוננוטווו אחת. ושמואל אמר לדברי

חכמים שלשתז אסורות.

אבל בשני בתים לא. והא דלא מוקי לה רב יהודה כרב ששת לאו דקסבר דאפילו בשני בתים הוי עירוב לב״ה דהא אפילו כלים קאמר רב יהודה לקמן מ דחולה עירובו אינו עירוב דעד כאן לא קאמרי ב"ה אלא דמלי למנא ואייתר והא דלא מוקי כרב ששת משום דפריך

בסמוך לרב ששת דנהוי כחמשה ששרויין בחלר אחת וקסבר דאמר דיורין להחמיר:

לרב יהודה דאמר כגון שנתנה אמצעית עירובה בזו וכו'. לרב ששת לא שייך למיפרך הכי דכיון שנתנו עירובן באמצעית ולא נתנו עירובן יחד אלא בשני בתים גלי אדעתייהו דלא ניחא להו לחילונות להשתתף ביחד אבל כשנתנה אמצעית עירובה בזו ובזו ליכא גלוי דעתייהו התם כולי האי אי נמי לרב יהודה כיון שנתנה עירובה בזו ובזו נעשה כאלו דרה בחילונות בבתיהם ונעשית לכל אחת ואחת להיות שלוחה ולרב ששת אין האמצעית נעשית שליח דאדרבה כולן דיירין בה:

יאמרו דיורין להחמיר. והא דאמר בפרק הדר (לקמן

לף סו:) נתנו עירובן בפנימית ושכח אחד מן הפנימית ולא עירב שתיהן אסורות משום דלא מלי מבטל לפנימית דאיכא חיצונה דאסרי עלייהו שאני התם דפשעה:

רשור לשתי רשויו' ואיז שתי רשויות משתמשות

לרשות אחת. כן גרם הקונטרם ומפרש הקונטר' שהחילונות משתמשות באמלעית ופי׳ משתמשות כמו משמשת אבל אמצעית אסורה בשתיהן דזו

מושכתה לכאן וזו מושכתה לכאן וב' דירות לא יהבינן לה כיון דחיצונות לא עירבו יחד רשויות חלוקות הן והא דקאמר שמואל אף זו דברי ר"ש פי' דר"ש דווקא בענין זה החיר והא דקאמר ואזדא שמואל לטעמיה משום דסבירא ליה הלכה כדברי המיקל בעירוב ואי סבירא ליה כרב דאמר אמלעית נמי שרי לר"ש בשתיהן לא היה אומר עירבה עם שתיהן אסורה עם שתיהן וקשה דלפי׳ היה לו ליגרום משמשות שב׳ רשויות משתמשות בה ועוד קשה דקאמרינן לעיל [ע"א] דה"ק להו ר"ש לרבנן מ"ש גבי חלירות דפליגיתו כו' ולרב מה ענין זה לזה והא רבנן לא גזרו כלל דהא שרו חיצונות באמצעית ומאי קמשני נמי התם אוושא דיורין ועוד דלא שמעינן ליה לשמואל בשום מקום דקאמר הלכה כדברי המיקל בעירוב אלא ריב"ל הוא דקאמר הכי לעיל ואדרבה שמואל הוא דאית ליה בפרק חלון (לקמן דף פא:) כל מקום שאמר רבי יהודה בעירוב הלכה כמותו ובר פלוגתא דר"ש דהכא היינו ר' יהודה כדאמר לעיל ומיהו בהא י"ל כיון דלא נזכר כאן ר' יהודה בפי' ליתא

י חמשה שגבו את עירובן ונתנוהו בשני כלים בית שמאי אומרים אין עירובן עירוב ובית הלל אומרים עירובן עירוב אפילו תימא בית הלל עד כאן לא קאמרי בית הלל התם אלא בשני כלים בבית אחד אבל בשני בתים לא א"ל רב אחא בריה דרב אויא לרב אשי לרב יהודה קשיא ולרב ששת קשיא לרב יהודה קשיא דאמר כגון שנתנה אמצעית עירובה בזו ועירובה בזו וכיון דעירבה אמצעית בהדי חיצונה הויא ליה חדא וכי הדרה וערבה בהדי אידך שליחותה עבדה ולרב ששת קשיא תיהוי כחמשה ששרויין בחצר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב דאסרי אהדדי א"ל רב אשי לא לרב יהודה קשיא ולא לרב ששת קשיא לרב יהודה ל"ק כיון דעירבה לה אמצעית בהדי חיצונה ושתים חיצונות בהדי הדדי לא עירבו גליא דעתיה דבהא ניחא ליה ובהא לא ניחא ליה ולרב ששת לא קשיא אם אמרו דיורין להקל יאמרו דיורין להחמיר אמר רב יהודה אמר רב זו דברי ר' שמעון אבל חכמים אומרים רשות אחת (4) משמשת לשתי רשויות אבל לא שתי רשויות משמשות לרשות אחת כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי

בשני בתים כמאן כבית שמאי דתניא

הדדי עירבו וכולהו לישתרין. ולא גרסינן ואידך מיהא לישתרי ואית דגרסי לה ומפרשי חילונה שעירבה עמה מיהא תישתרי בחיצונה האחרת וזו מיאסר בה ואי אפשר לומר כו דכיון דשליחותה עבדה הוו להו כולהו חדא רשותא וכולהו שריין: לרב ששת קשיא. כיון דנתנו שתיהן עירובן באמלעית העירוב מביא דיוריהן לתוכה והוו להו כאילו דרין כולן באמלעית וכיון דעירובן נחון בשני בתים נמלא שלא עירבו שתים החילונות זו עם זו והוי כחמשה ששרויין בחלר אחת ושכח אחד מהן ולא עירב עם כולן יחד דכל החצר אסורה ואפילו עירב עם אחד מהן דהא גבי חמשה (כ) דחלר אחת תניא לעיל לבית הלל דבשני כלים הוא דהוי עירוב אבל בשני בתים לא ואע״פ שעירבו השנים יחד לעלמן והשלשה לעלמן והכא נמי כיון דלא מצטרפי דקתני שתים החילונות אסורות זו עם זו אמצעית גופה תיתסר בדידה שכולן אוסרין עליה: אם אמרו דיוריו. של זו בוו ע"י העירוב להקל להתירן יחד יאמרו שהעירוב מביא הדיורין לתוכה כדי לאסור עליה הא לא דיירי ממש בגוה דליבעי עירובן בבית אחד

אידך שליחותה עבדה. שליחותה

דחילונה עבדה ואישתכח דכולהו כי

הלכך אע"ג דחילונים לא עירבו אהדדי חילון ואמלעי מיהא מלטרפי ולא אסרי אהדדי: זו דברי רבי שמעון. דהיא מותרת עמהן והן עמה: אבל הכמים אומרים. דלא שנא נתנו שתיהן עירובן באמלעית לא שנא נתנה אמלעית עירובןם בזו ובזו היא אסורה עמהן והן מותרין עמה: רשות אחת משמשת לשתי רשויות. כלים ששבתו בחילונות מותרות באמלעית דהא החילונות לא עירבו אלא עם זו ואין רשות אחרת מושכתן ללד אחר: ואין כ' רשויום משמשום לרשום אחת. דכיון דשתי חילונות לא עירבו יחד לעשות רשות אחת אלא רשויות חלוקות הן ואין כח באמלעית להשתמש לא בזו ולא בזו דזו מושכתה לכאן וזו מושכתה לכאן ושני דיורין לא יהבינן לה ודמיא כאילו היא מהך חלר החילונה שלא עירבה בהדי אידך חילונה ואוסרתה וכן נמי כי אזלא לאידך חלר דעירבה נמי בהדה אוסרתה אידר חילונה אבל היכא דעירבו שלשתן הוו כולהו חדא רשותא:

בשני בחים. דהשתא לא מיחברן חילונות בהדדי: חמשה שגבו עירובן.

שהיו דרין בחצר אחת וגבו מכל אחד את עירובו להתיר את חצירן

להוליא מבתיהן לחלר: בשני כלים. בבית אחד: הכי גרסינן כיון

דעירבה אמלעית בהדי חילונה הויא לה חדא וכי הדר' עירבה בהדי

ש בההיא כללא דפסיק שמואל לקמן די אלא היכא שנזכר בהדיא ועוד לשון אף לא אתי שפיר כמו שהקשה בעלמו דהוי עדיף טפי אי לא הוֹה תני אף דבהאי לישנא איכא למטעי דמשמע דתרוייהו שרי ועוד לפי׳ נחלקו רב ושמואל בפירוש לשון המשנה שהיא מותרת עמהן והן מותרות עמה לכן נראה לר״ת דרשות אחת משתמשת לב׳ רשויות דאמצעית משתמשת בחיצונה דליכא למיגזר (בחיצונה) כולי האי שחוציא האמצעית כלי החיצונה מזו לזו אבל החיצונות אסורות עם האמצעית דילמא אתי להחליף כלים ששבתו בחיצונה זו לחיצונה זו אבל אין לפרש טעמא דרבנן דחילונות אסורות באמלעית משום דחילונות אוסרות זו על זו כיון דלא עירבו יחד או משום הכי אסורות החילונות באמלעית משום דאין דיורי חיצונות באמצעית אבל אמצעית תשמש בחיצונות דעירובה מרגלתה בשתיהן ורב יהודה לטעמיה דמוקי לעיל כגון שנתנה אמצעית עירובה בזו ובו דא"כ לא הוי אתי שפיר הא דאמר ר"ש לרבנן מ"ש התם דפליגיתו אלא ודאי טעמא משום דגורינן וקאמר שמואל דאף זו דברי ר' שמעון דשרי חיצונות ואמצעית זו בזו אבל לרבנן שלשתן אסורות והשתא הוי שמואל לטעמיה דאמר עירבה עם שתיהן אסורה עם שתיהן כרבנן דאמרי שלשתן אסורות דהיינו ר' יהודה ושמואל פסיק כר' יהודה בעירוב אבל לרב אינה אסורה עם שתיהן דאפילו לרבנן שרי לאמלעית להשתמש עמהן וקשה למהר"י דאסורה עם שתיהן משמע אבל הם מוחרין עמה מדלא קתני אוסרת על שתיהן כמו בסיפא אע"ג דאיכא למימר דאשמעינן דאסורה עם שמיהן אע"ג דליכא למיגזר כולי האי וכ"ש דהם אסורות עמה דאיכא למיגזר טפי ומ"מ כיון דלא מתסרי להשממש יחד אלא משום גזירה אינה אוסרת על שתיהן מכל מקום כיון דלא קאמר עירבה עם שתיהן אינה אוסרת על שתיהן דהוה משמע וכולן אסורות זו עם זו אלא נקט אסורה עם שתיהן משמע ודאי דאבל הם מותרין עמה ועוד קשה דבפרק כל גגות (לקמן דף לא.) אמר שמואל הלכה כר׳ שמעון דאמר גגות חלירות וקרפיפות רשות אחד הן לכלים ששבתו בחוכן בין עירבו בין לא עירבו משום דרבי שמעון לטעמיה דהכא לא גזר ונראה לפרש דהא דקאמר שמואל דלרבנן שלשתן אסורות הוי מתרי טעמי חילונות באמלעית משום גזירה שמא יוליכו כלי חילונה זו לחיצונה אחרת ואמצעית בחיצונות ליכא למיגזר שמא חוליך האמצעית כלי חיצונה זו לאחרת דסתמא דמילתא כי משתמש איניש במאני דידיה קמשממש ולא במאני דחבריה כדמפרש לקמן _(דף עד.) גבי שמי חלירות וחורבה אחת ביניהן ואי משום שלא יוליכו [בני] החילונות כליהן באמצעים הא ליכא למגזר דהוי גזירה לגזירה אלא טעמא דאסורה האמצעית בחילונות שזו מושכתה לכאן וזו לכאן ור״ש פליג אתרוייהו והשתא הוי שמואל לטעמיה דפסיק לקמן כר' יהודה בעירוב ולכך קאמר אסורה עם שתיהן כרבנן דהיינו ר' יהודה וטעמא משום דזו מושכת' לכאן וזו לכאן כדפרישית אבל הם מותרות עמה דבהא סבר כר"ש דלא גזר וכדפסק בפרק כל גגות דהלכה כר"ש דבין עירבו ובין לא עירבו לא גזר: